

عنوان مقاله:

حل و فصل اختلافات قراردادهای تجاری بین المللی از طریق میانجیگری-داوری با تاکید بر نظام حقوقی ایران

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش حقوق خصوصی، دوره 8، شماره 29 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

نغمه جوادپور - دانشجوی دکترا حقوق خصوصی دانشگاه علامه طباطبائی

حمیدرضا علومی یزدی - دانشیار حقوق خصوصی دانشگاه علامه طباطبائی

نصراله ابراهیمی - استادیار حقوق خصوصی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

یکی از روش های ترکیبی و یکپارچه حل و فصل اختلافات میانجیگری-داوری است که از یک سو مزیت فرایند منعطف، غیر قضایی و مذاکره محور میانجیگری و از سوی دیگر، مزیت قطعیت روش داوری را در قالب یک فرایند واحد رسیدگی (و نه به صورت روش های جداگانه) دربردارد. در این نوشتار، این شیوه حل و فصل اختلافات از منظر نظام های حقوقی معتبر ماهیت شناسی شده و رویکرد مراکز مهم حل و فصل اختلافات دنیا در این خصوص تحلیل گردیده و فرصت ها و چالش های اتخاذ این روش در قراردادهای بین المللی از منظرهای حقوقی، اقتصادی و مدیریتی تحلیل شده است. علیرغم اینکه میانجیگری-داوری به لحاظ اقتصادی کاراتر بوده و به لحاظ مدیریتی نیز به دلیل انعطاف پذیری، کنترل بیشتری بر فرایند به طرفین اعطا می کند، اما در خصوص اجرای توافقات حاصل از این روش، فروض و چالش هایی وجود دارد که در این مقاله به آن پرداخته شده است. در پرتو نظام حقوق داوری داخلی و بین المللی ایران، در فرضی که در یک فرایند واحد میانجیگری-داوری، طرفین در همان مرحله میانجیگری اختلافات خود را حل نمایند و پروسه داوری شروع نشود، امکان اینکه توافق مزبور به صورت رای داوری مبتنی بر رضایت صادر شود و میانجی صرفاً جهت تبدیل توافق طرفین به رای داوری تغییر نقش دهد، موجب عدم امکان بهره مندی این روش از حمایت های قانونی از داوری در اجرای رای ازجمله کنوانسیون نیویورک خواهد شد.

کلمات کلیدی:

میانجیگریداوری، کارایی، بیطرفی، حقوق، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1013720>

